

[Ellen Poulsen.]

forslag om moderskabsydelse, I det forslag til lov om børnetilskud m. v., som den højtærede socialminister omtalte før, hedder det jo i § 5, at enhver kvinde, som bor her i landet, fremtidig skal have ret til en moderskabsydelse i forbindelse med barnefødsel. Udgifterne til det kommunistiske forslag blev sidst anslået til ca. 32 mill. kr. Hvad den højtærede ministers forslag vil koste, ved jeg ikke; billigere bliver det i hvert fald næppe. Men nu går det jo ind i den samlede behandling af skattelovforslagene og vil vel dér blive taget op til fuldstændig behandling, også hvad det økonomiske angår.

Som man vil forstå af det, jeg allerede har fremført, må jeg på mit partis vegne gå imod det foreliggende lovforslag.

Erna Sørensen: Det forekommer mig at være på et meget uheldigt tidspunkt, det ærede medlem fru Petra Petersen som ordfører for forslagsstillerne fremsætter det gentagne gange behandlede forslag om en moderskabsydelse, og i kap. II foreslås der jo ændringer af en hel del ting, som allerede er ordnet gennem den senere lovgivning. Vi har for tiden en vanskelig økonomisk situation her i landet, vi ser med bekymring på de stadig stigende udgifter for staten og kommunerne; vi ved, at beløbene skal skaffes gennem skatter, og borgerne er jo efterhånden klar over, at hvis vi gennemfører store sociale reformer herinde, får selv den mindre skatteborger det at se på sin skattebillet; han er ikke særlig interesseret i, at det er staten, der skal administrere hans indtægter; han kan godt lide, at der er nogle penge i hans egne lommer, som han selv kan råde over.

Det foreliggende forslag vil jo mindst komme til at koste 50 mill. kr., hvis man tænker sig en ajourføring i forhold til det, det oprindeligt blev kalkuleret til, da vi for otte år siden behandlede denne sag, og jeg synes, tidspunktet er uheldigt valgt til at pålægge borgerne så store udgifter. Mit parti og jeg er fortsat af den opfattelse, at vi skal sørge for en god sociallovgivning her i landet, vi skal føre à jour, og vi skal forbedre, hvor det er nødvendigt; men en sociallovgivning, som går videre og strækker sig til at yde hjælp til personer, som ikke har behov for denne hjælp, en lovgivning,

som tager ansvaret og glæden ved tilværelsen og arbejdet fra folk, er vi ikke tilhængere af. Vi har altid været villige til at forhandle om foranstaltninger på områder som dette; vi ved, at disse spørgsmål kommer til behandling i forbindelse med lovforslaget om børnetilskud, og når vi skal til at behandle svangerskabslovgivningen, og jeg vil heller ikke afvise muligheden for, at vi kan komme til et forlig om de forskellige ting; men jeg må på forhånd sige, at vi efterhånden står noget tøvende overfor, hvorvidt det er rigtigt i stadig højere grad at tage ansvaret fra borgerne. Vi synes, at det, at man klarer sig selv, må være det første og det bedste, og kun hvor hjælp virkelig er nødvendig, vil vi være med til at yde den.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Som jeg har givet udtryk for, mener jeg, at der her er rørt ved et område, hvor der trænges til forbedringer, men jeg skal nøjes med at tilslutte mig den socialdemokratiske ordførers ønske om at henvise forslaget til et udvalg.

Ordføreren for forslagsstillerne (Petra Petersen): Jeg er ikke i tvivl om, at den forståelse for de store økonomiske problemer og andre problemer, der tårner sig op for størstedelen af befolkningen, når en familieførøgelse skal finde sted, og som befolkningskommissionen giver udtryk for i betænkningen angående moderens rettigheder og pligter i anledning af fødsel, i høj grad var præget af 30ernes angst for det dalende fødselstal. Den angst forsvandt jo med det stigende fødselstal fra 1935 til 46, og den store hovedpine i dag er tilsyneladende, hvordan man skal skaffe skoler, boliger og uddannelse til det store fødselsoverskud fra disse år. Men det sker jo også, at angsten fra 30erne dukker op. Det er vel især, når man taler om muligheden for at gennemføre en folkepension, så kommer tanken frem om et samfund med mange gamle og altfor få unge — det tegner sig ofte mørkt i horisonten. En kendsgerning er det jo, at mens vi i 1946 havde et så højt fødselstal som 96 000, viser 1953 et tal, der ligger 18 000 lavere. Men ganske bortset fra om samfundet finder dette foruroligende eller ej, så vokser